

Sygn. akt II K 709/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Zaganiacz

Protokolant Barbara Lesiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy B. K.

po rozpoznaniu dnia 9 lutego 2016 roku sprawy karnej

W. M.

urodzonego (...) w Ś., syna K. i E. z domu M.

oskarżonego o to, że:

w dniu 3 lipca 2015 roku w Ś. woj. (...) z mieszkania przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z bankomatu, a następnie dokonał wypłaty pieniędzy w kwocie 450 zł i 8,33 zł czym spowodował straty łączne w wysokości 458,33 zł na szkodę swojej matki E. M.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 kk

I. oskarżonego ***W. M.*** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 278 § 1 i 5 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu ***W. M.*** w pkt. I wyroku na okres próby lat 2 (dwóch);

III. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego ***W. M.*** do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej E. M. kwoty 458,33 zł (czteryście pięćdziesiąt osiem złotych trzydzieści trzy grosze);

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 kk zobowiązuje oskarżonego ***W. M.*** do przeproszenia pokrzywdzonej E. M.;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 70 zł (siedemdziesiąt złotych) i zobowiązuje go do uiszczenia 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzona E. M. zamieszkuje sama w mieszkaniu przy ulicy (...) w Ś.. Pokrzywdzoną często odwiedza jej syn, oskarżony – W. M..

E. M. posiada konto o nr (...) w Banku (...) S.A w Ś.. W dniu 3 lipca 2015 roku otrzymała na powyższy rachunek bankowy przelew z tytułu emerytury w wysokości 950 zł.

Tego samego dnia oskarżony odwiedził swoją matkę, chcąc pożyczyć od niej 500 zł. Jednakże u E. M. przebywał wówczas jej drugi syn – M. L., który przekonał matkę, aby ta odmówiła oskarżonemu pożyczki. W. M. postanowił wówczas zabrać E. M. kartę do bankomatu, co uczynił bez jej wiedzy.

W dniu 3 lipca oskarżony dokonał wypłaty z konta matki następujących kwot: 400 zł za pomocą bankomatu znajdującego się przy ulicy (...) w Ś., 50 zł za pomocą bankomatu przy ul (...) w Ś. oraz dokonał płatności kartą w sklepie (...) na kwotę 8,33 zł. Po dokonaniu w/w transakcji oskarżony odłożył kartę bankomatową należącą do E. M. do jej portfela.

W dniu 6.07 2015 roku w godzinach popołudniowych pokrzywdzona udała się do banku celem wypłaty emerytury i dokonania opłat. Wówczas zorientowała się, iż na jej koncie brakuje znacznej kwoty pieniędzy. E. M. uzyskała historię swojego rachunku bankowego i ustaliła, iż na jej koncie brakuje kwoty 458,33 zł.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego W. M. - k. 5
- zeznania pokrzywdzonej E. M. k. 3 (zbiór C)
- kopia wydruku z rachunku pokrzywdzonej k. 1 (zbiór G)

W. M. ma 21 lat, posiada wykształcenie średnie, posiada zawód wyuczony – kucharz oraz ratownik medyczny, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu, pracuje jako kierowca z miesięcznym wynagrodzeniem 900 zł, nie był wcześniej karany sądownie.

Dowody:

- dane osobo – poznawcze, k. 4 - odwrót
- dane o niekaralności – k. 8

Oskarżony **W. M.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W postępowaniu przygotowawczym złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Wyraził żal i skruchę. Złożył wniosek o skazanie bez przeprowadzania rozprawy.

- wyjaśnienia oskarżonego W. M. – k. 5

Sąd zważył co następuje:

W świetle przedstawionych dowodów sprawstwo oskarżonego w przedmiocie zarzucanego mu czynu nie może budzić żadnych wątpliwości.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a złożone przez niego wyjaśnienia są zgodne z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym. Wyjaśnienia oskarżonego w ocenie Sądu są wiarygodne, gdyż znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zebranym w sprawie, a w szczególności w zeznaniach pokrzywdzonej E. M..

Sąd nie znalazł powodów, dla których miałby uznać zeznania E. M. za niewiarygodne. Zeznania świadka są spójne i logiczne, a zestawione łącznie z wyjaśnieniami oskarżonego stanowią odzwierciedlenie ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

Za w pełni wiarygodny materiał dowodowy Sąd uznał ujawnione i zaliczone w poczet dowodów dokumenty w postaci kopii historii rachunku bankowego pokrzywdzonej oraz danych o karalności oskarżonego. Ich autentyczność,

wiarygodność i wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie.

Wysokość powstałej szkody Sąd ustalił na podstawie wiarygodnych – o czym mowa powyżej, zeznań E. M. oraz kopii historii rachunku bankowego pokrzywdzonej.

Analiza zgromadzonych dowodów doprowadziła do jednoznacznego przyjęcia, że zdarzenie miało miejsce w ustalonym powyżej przebiegu. Wina oskarżonego nie budziła żadnych wątpliwości.

Przestępstwo z art. 278 § 1 kk polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przez zabór należy rozumieć bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nim władającej i objęcie go we własne władanie przez sprawcę. Czyn z art. 278 § 1 kk jest przestępstwem materialnym, a skutek następuje w momencie zawładnięcia rzeczą przez sprawcę, tj. w chwili, gdy sprawca objął ją w swoje posiadanie. Subiektywną cechą działania określonego w art. 278 § 1 kk jest zamiar przywłaszczenia, sprawca działa w celu włączenia rzeczy do własnego majątku, objęcia jej w posiadanie lub postępowania z nią jak właściciel. Kradzież może być popełniona wyłącznie umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego.

Oskarżony w dniu 3 lipca 2015 roku dokonał z mieszkania, w którym zamieszkiwała jego matka – E. M., zaboru w celu przywłaszczenia karty do bankomatu należącej do pokrzywdzonej, a następnie dokonał nią transakcji na łączną kwotę 458,33 zł działając na szkodę swojej matki – E. M.. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał więc znamiona przypisanego mu czynu z art. 278 § 1 i 5 kk.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonego za nie budzące wątpliwości, Sąd przystąpił do orzeczenia co do wymiaru kary.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, a zwłaszcza pobudkami i sposobem działania sprawcy, społeczną szkodliwością czynu, stopniem winy, osobowością sprawcy oraz postawą po dokonaniu przestępstwa. Oskarżony swym zachowaniem godził w podstawowe dobro społeczne, jakim jest cudza własność, która podlega szczególnej ochronie prawnej. Takie zachowanie oskarżonego świadczyło o braku poszanowania dla cudzych dóbr i praw oraz obowiązującego porządku prawnego. Na korzyść oskarżonego przemawiał zaś fakt, że przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, czym nie utrudniał postępowania, a nadto nie był wcześniej karany sędownie.

Mając na uwadze całość okoliczności wpływających na wymiar kary Sąd uznał, że wymiar kary o jaki oskarżony wnioskował we wniosku o dobrowolne poddanie się karze, tj. kara 3 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia i będzie w wystarczającym stopniu dolegliwa, a jednocześnie taki wymiar kary jest niezbędny dla osiągnięcia jej celów, przede wszystkim celu zapobiegawczego i wychowawczego.

Jednocześnie Sąd uznał za właściwe zastosować wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Sąd uznał, że wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. Oskarżony może i powinien z faktu wydania wyroku skazującego wyciągnąć pozytywne wnioski na przyszłość i zmienić swoje postępowanie tak, by nie wejść ponownie w konflikt z prawem. Groźba zarządzenia kary w dwuletnim okresie próby skutecznie powstrzyma oskarżonego od podejmowania jakichkolwiek działań, mogących naruszać porządek prawny.

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego W. M. do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej E. M. kwoty 458,33 zł.

Nadto na podstawie art. 72§1 pkt 2 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonej,

O kosztach sądowych orzeczono w oparciu o przepis art. 626 § 1 kpk, a o opłacie – art. 2 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83.49.223 z późn. zm.) obciążając nimi oskarżonego, a to

głównie z uwagi na jego sytuację majątkową – W. M. pracuje i osiąga dochody, które w ocenie Sądu uzasadniają taką decyzję.